

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 535/2026-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Mestskej časti Bratislava – Devínska Nová Ves**, Novoveská 17/A, Bratislava, zastúpenej Advokátska kancelária N-advokát, s. r. o., Lovinského 4408/22, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2CoPr/5/2024-476 z 13. novembra 2024 a proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7CdoPr/14/2025 z 31. marca 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. júna 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označenými rozhodnutiami všeobecných súdov v pracovnoprávnom spore, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Žiada priznanie primeraného finančného zadostučinenia a náhrady trov konania. Súčasne ústavnému súdu navrhuje odloženie uplatňovania právnych účinkov oboch napadnutých rozhodnutí podľa § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) tak, aby odložil ich právoplatnosť.

2. Žalobkyňa sa proti žalovanej sťažovateľke domáhala určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru z 8. júna 2016 a určenia, že pracovný pomer trvá. Žalobkyňa bola zvolená do funkcie miestneho kontrolóra uznesením Miestneho zastupiteľstva Bratislava – Devínska Nová Ves zo 4. marca 2014, na ktoré nadväzovalo uzatvorenie pracovnej zmluvy 7. marca 2014 medzi žalobkyňou ako zamestnancom a sťažovateľkou ako zamestnávateľom na druh dohodnutej práce miestny kontrolór. Pracovný pomer bol dohodnutý na dobu určitú do zániku funkcie najneskôr do 9. marca 2020. Sťažovateľka doručila žalobkyňi 8. júna 2016 oznámenie o skončení pracovného

pomeru zánikom jej funkcie podľa § 18a ods. 11 zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“) s tým, že Krajský súd v Bratislave rozhodnutím sp. zn. 6S/364/2014, 6S/266/2014 z 22. apríla 2016 (právoplatným 7. júna 2016) zrušil uznesenie miestneho zastupiteľstva zo 4. marca 2014 a funkcia kontrolóra, ktoré vykonávala žalobkyňa, zanikla.

3. Prvá fáza základného konania znamenala procesný úspech na strane sťažovateľky. Rozsudkom sp. zn. 11Cpr/5/2016 zo 4. júla 2017 súd prvej inštancie žalobu zamietol, ktoré bolo na odvolanie žalobkyne potvrdené v poradí druhým rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2CoPr/3/2020 z 12. augusta 2020. Krajský súd vyslovil, že pokiaľ v dôsledku zrušenia uznesenia zastupiteľstva o zvolení absentuje voľba žalobkyne do funkcie kontrolóra, nemohol jej vzniknúť ani nárok na uzavretie pracovnej zmluvy. Pracovnú zmluvu medzi žalobkyňou a sťažovateľkou vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon, pretože svojím obsahom odporoval zákonu. Z tohto dôvodu preto nemožno skončiť pracovný pomer podľa Zákonníka práce, lebo ako dôsledok absolútne neplatnej pracovnej zmluvy nikdy nevznikol, a aj preto, lebo zákon o obecnom zriadení skončenie funkcie kontrolóra priamo spája so zánikom pracovného pomeru. Taktiež uviedol, že oznámenie o skončení pracovného pomeru z 8. júna 2016 len vyjadruje jeho neexistenciu a ukončuje faktický pracovný pomer. Dovolanie žalobkyne, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP, bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/60/2021 z 28. februára 2023 odmietnuté.

4. Procesný obrat v danom spore nastal vydaním nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 315/2023 zo 7. septembra 2023, ktorým bolo uznesenie najvyššieho súdu z 28. februára 2023 zrušené a vec vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu porušenia základného práva žalobkyne na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Najvyšší súd potom uznesením sp. zn. 7CdoPr/14/2023 z 31. októbra 2023 rozsudok krajského súdu z 12. augusta 2020 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

5. Napadnutým rozsudkom krajského súdu bol rozsudok súdu prvej inštancie súdu zo 4. júla 2017 v neprospech sťažovateľky zmenený s určením, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovanej sťažovateľky so žalobkyňou z 8. júna 2016 je neplatné. Žaloba vo zvyšnej časti o určenie, že pracovný pomer trvá, bola zamietnutá. Podstatou tohto rozhodnutia bol záver, že zrušenie uznesenia o voľbe kontrolóra správnym súdom nepredstavuje zákonom predpokladaný spôsob zániku výkonu funkcie podľa § 18a ods. 8 zákona o obecnom zriadení, a preto samo osebe nespôsobuje zánik pracovného pomeru. Pracovný pomer žalobkyne bolo možné skončiť iba spôsobom upraveným v Zákonníku práce, konkrétne výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. d) Zákonníka práce. Napadnuté oznámenie sťažovateľky z 8. júna 2016 posúdil ako okamžité skončenie pracovného pomeru.

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ktoré najvyšší súd napadnutým rozsudkom zamietol podľa § 448 CSP. Sťažovateľka sa v dovolaní dožadovala (okrem iného) extenzívneho a teleologického výkladu § 18a ods. 8 a ods. 11 zákona o obecnom zriadení tak, aby zrušenie uznesenia o voľbe hlavného kontrolóra bolo súdmi považované za dôvod zániku pracovného pomeru.

7. Najvyšší súd z textu dovolania ako celku vyabstrahoval právnu otázku v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu dosiaľ neriešenú ako rozhodnú pre vyriešenie veci, či právoplatné zrušenie uznesenia obecného zastupiteľstva o voľbe hlavného kontrolóra správnym súdom spôsobuje

automatický zánik pracovného pomeru podľa 18a ods. 11 zákona o obecnom zriadení. Berúc do úvahy dve roviny právneho postavenia hlavného kontrolóra (verejnoprávny a súkromnoprávny) a dvojfázový mechanizmus jeho ustanovenia do funkcie (verejnoprávny akt voľby a súkromnoprávny úkon uzavretia pracovnej zmluvy), so zohľadnením jazykového výkladu analyzovaných právnych noriem v zákone o obecnom zriadení, doplnený teleologickým výkladom, dospel k záveru, že nie je možné vytvárať nové dôvody zániku funkcie hlavného kontrolóra ani viazať zánik pracovného pomeru na udalosti, ktoré zákon explicitne medzi dôvody zániku neuvádza – ako je zrušenie uznesenia o voľbe hlavného kontrolóra správnym súdom. Keďže došlo k strate predpokladu na výkon dohodnutej práce, bolo potrebné riešiť vzniknutý stav analogickým postupom podľa § 63 ods. 1 písm. d) bodu 1 Zákonníka práce. Sťažovateľkou realizovaný spôsob riešenia prostredníctvom oznámenia o skončení pracovného pomeru nebol podľa názoru najvyššieho súdu právnou úpravou predpokladaný ani správny a odnímajúci žalobkyni akúkoľvek možnosť brániť sa. Na základe uvedeného najvyšší súd explicitne a koncentrovane v bode 52.1 napadnutého rozsudku poskytol odpoveď na vymedzenú dovoláciu otázku a osobitne vyhodnotil právne posúdenie odvolacieho súdu za správne a dovoláciu otázku sťažovateľky za nedôvodnú.

8. Vo vzťahu k ďalšiemu nesprávnemu právnemu posúdeniu podľa § 421 CSP najvyšší súd uviedol, že právna otázka týkajúca sa posúdenia (i) neplatnosti pracovnej zmluvy a prezumpcie správnosti správnych aktov a (ii) zániku pracovného pomeru uplynutím doby nepredstavuje vymedzenie kardinálnej právnej otázky spôsobom predpokladaným v § 421 ods. 1 v spojení s § 432 ods. 2 CSP. K nesprávnemu právnemu posúdeniu právnej povahy listu sťažovateľky z 8. júna 2016 adresovanej žalobkyni dodal, že ide o otázku skutkovú, ktorá nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania.

9. V časti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP vo vzťahu k výhrade o nezaobieraní sa podstatnými námietkami o zániku pracovného pomeru uplynutím doby konštatoval, že z celkového obsahu rozhodnutia jednoznačne vyplýva právny záver (zrušenie uznesenia zastupiteľstva správnym súdom neznamena zákonom predvídaný zánik výkonu funkcie, pozn.) nezlučiteľný s daným tvrdením sťažovateľky. Sťažovateľka tiež namietala, že napadnutým rozsudkom došlo k arbitrárnosti pri výklade obsahu viazanosti odvolacieho súdu právnym názorom dovolacieho súdu. K tomu najvyšší súd uviedol, že v predošlom rozhodnutí nepredurčil výsledok sporu ani neuložil odvolaciemu súdu povinnosť prevziať právny názor žalobkyne ako správny. Zdôraznil, že jeho záväzný názor smeroval k potrebe odstránenia nedostatkov predchádzajúceho rozhodnutia a k riadnemu vysporiadaniu sa s označenými problémami. Súčasne vyhodnotil, že odvolací súd tieto požiadavky rešpektoval a z nich vychádzal.

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. Sťažovateľka v rámci svojej sťažostnej argumentácie namieta ústavnoprávne kvalifikované nedostatky rozhodovacieho procesu všeobecných súdov. Ústavnoprávna intenzita namietaného zásahu je podľa jej názoru daná tým, že súdy ponechali bez riadnej odpovede námietky, ktoré boli spôsobilé samostatne viesť k inému rozhodnutiu vo veci. Po všeobecnej časti a zhrnutí skutkového stavu konania pred súdom prvej inštancie a v konaní o opravných prostriedkoch (a o skoršej ústavnej sťažnosti) už sťažovateľka prezentovala v dvoch samostatných argumentačných okruhoch právnú podstatu porušenia práva na spravodlivé konanie najprv napadnutým rozsudkom krajského súdu, a potom aj napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

11. Napadnutému rozsudku odvolacieho súdu vytýka porušenie dvoch komponentov práva na spravodlivé súdne konanie.

a) Tým prvým je právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia; z rozsiahlo citovanej judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva k súčasťam práva na riadne odôvodnenie sťažovateľka vyvodila, že každá z nich bola napadnutým rozsudkom porušená. Za problematické považovala (i) nevysporiadanie sa s podstatným argumentom týkajúcim sa zániku pracovného pomeru podľa § 71 Zákonníka práce pre uplynutie doby, na ktorú bol uzatvorený, a (ii) svojvôľu pri výklade obsahu svojej viazanosti právnym názorom najvyššieho súdu.

b) Druhá námietka súvisí s princípom legality, ktorý krajský súd podľa sťažovateľky porušil v dôsledku už opísanej svojvôle, keď rozhodol nie na základe existujúcej právnej normy, ale na základe domnelej viazanosti rozhodnutím najvyššieho súdu.

12. Ústavnú sťažnosť v časti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu najprv všeobecne opiera o argument, že najvyšší súd posúdil jeden z uplatnených dovolacích dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP ako nedôvodný, avšak bez náležitého zohľadnenia podstatných aspektov, a ostatné dovolacie dôvody arbitrárne a formalisticky posúdil ako neprípustné. Ďalej opätovne zopakovala a zosumarizovala pochybenia napadnutého rozsudku krajského súdu uplatnené v dovolaní podľa § 420 písm. f) CSP (por. bod 11 tohto uznesenia, pozn.), ktoré najvyšší súd nenapravil, arbitrárne posúdil ako neprípustné, a to na základe arbitrárneho odôvodnenia, čím porušil jej právo na prístup súdu.

13. V časti dovolania namietajúceho nesprávne právne posúdenie zotrváva na názore, že zrušenie uznesenia o voľbe kontrolóra správnym súdom má spätné účinky (*ex tunc*), preto by mala byť pracovná zmluva od počiatku absolútne neplatná, resp. že pracovný pomer zanikol uplynutím dojednanej doby podľa § 71 Zákonníka práce. Aj tieto dovolacie dôvody boli podľa sťažovateľky najvyšším súdom arbitrárne posúdené ako neprípustné bez toho, aby sa nimi vôbec meritórne zaoberal, a to na základe ňou citovaného arbitrárneho odôvodnenia. Relevanciu tejto argumentácie pre rozhodnutie vo veci samej odôvodňuje existenciou nevyhnutných podmienok procesnej prípustnosti určovacej žaloby podľa § 77 a nasl. Zákonníka práce. V rámci posúdenia toho, či právny úkon (smerujúci k ukončeniu pracovného pomeru) bol uskutočnený počas trvania pracovného pomeru, treba zaradiť aj posúdenie, (i) či takýto pracovný pomer vznikol (či bola pracovná zmluva platná), resp. (ii) či takýto pracovný pomer do okamihu uskutočnenia tohto právneho úkonu, ktorého neplatnosť sa určuje, nezanikol (napr. aj uplynutím dohodnutej doby). Sťažovateľka tvrdí, že napadnutý rozsudok krajského súdu závisel od vyriešenia týchto otázok, čiže boli prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP. Z toho dôvodu bol najvyšší súd povinný uskutočniť meritórny prieskum, a ak tak neučinil, porušil právo sťažovateľky na prístup k súdu, právo na riadne odôvodnenie a princíp legality, keď si súd svojvoľne vyberal, na ktoré časti hypotézy právnej normy bude prihliadať a na ktoré nie.

14. Proti názoru najvyššieho súdu o skutkovej otázke v súvislosti s dovolacím dôvodom napádajúcim právne posúdenie listu sťažovateľky z 8. júna 2016 argumentuje takto:

a) najvyšší súd je viazaný skutkovým stavom zisteným odvolacím súdom (§ 442 CSP), pričom aj odvolací súd je (spravidla) viazaný skutkovým stavom, tak ako to zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), ktorý v rozsudku ustálil, že oznámenie malo informačný charakter o skončení pracovného pomeru zánikom funkcie dňom právoplatnosti rozsudku krajského súdu;

b) rovnaký názor o informatívnej povahe posudzovaného listu opakoval krajský súd a najvyšší súd až do vydania napadnutého rozsudku krajského súdu, preto nie je sťažovateľke známe, ako môže

byť jej prejav vôle pri nezmenených skutkových zisteniach považovaný za okamžité skončenie pracovného pomeru;

c) podriadenie konkrétnych skutkových okolností pod konkrétnu právnu normu je vecou právneho posúdenia;

d) interpretácia prejavu vôle zmluvných strán nie je zmyslovým vnímaním, ale rozumovou úvahou, čiže ide o právne posúdenie, a nie skutkovú otázku (s argumentačnou podporou citovanej časti nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 331/2023 a uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 7MCdo/12/2011);

e) aj v tomto prípade najvyšší súd porušil právo sťažovateľky na prístup k súdu a na riadne odôvodnenie.

15. Vo vzťahu k návrhu na odklad vykonateľnosti argumentuje tak, že bez odloženia právoplatnosti napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého rozsudku najvyššieho súdu jej hrozí závažná ujma (škoda) z dôvodu (i) možného obnovenia konania vo veci náhrady mzdy v sume 61 947,68 eur s úrokmi z omeškania počítanými od roku 2016 až dosiaľ a (ii) značnej výšky náhrady trov konania za desať rokov trvajúci spor.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd sa najskôr zaoberal tým, či má právomoc preskúmať obidva napadnuté rozhodnutia. Vo vzťahu k porušeniu práv sťažovateľky rozsudkom krajského súdu treba uviesť, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

17. Sťažovateľka mala možnosť podať proti namietanému rozsudku krajského súdu dovolanie najvyššiemu súdu. Takéto dovolanie aj podala a bolo o tom rozhodnuté napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky v tejto časti odmietol z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde.

18. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preto preskúmanie opodstatnenosti argumentácie sťažovateľky, ktorou namieta arbitrárnosť a nedostatočné odôvodnenie záverov vyplývajúcich z rozsudku najvyššieho súdu. Z kompozície napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší súd sa s vymedzenými dovolacími námietkami vysporiadal najprv z pohľadu vady zmätočnosti a následne aj nesprávneho právneho posúdenia. Úlohou ústavného súdu je v konfrontácii so sťažnostnými námietkami posúdiť, či najvyšší súd v napadnutom rozsudku dostatočným, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj záver o zamietnutí dovolania ako nedôvodného.

19. Konkurujúce právne závery sa v tomto pracovnoprávnom spore viažu na otázku dopadu právoplatného zrušenia uznesenia miestneho zastupiteľstva o voľbe kontrolóra v správnom súdnom konaní (ako zákonného predpokladu vzniku a výkonu tejto funkcie) na trvanie pracovného pomeru.

20. V prvej fáze konania, t. j. do vydania nálezu ústavného súdu zo 7. septembra 2023, mali všeobecné súdy pri nespornom skutkovom stave ťažkosti v určení, ktoré argumenty majú význam pre rozhodnutie tohto pracovnoprávneho sporu. Vychádzali najmä zo skutočnosti, že pracovný pomer nemohol skončiť podľa Zákonníka práce, lebo v dôsledku absolútnej neplatnej pracovnej zmluvy pre rozpor so zákonom tento nikdy nevznikol, a to však bez toho, aby relevantné tvrdenia žalobkyne podrobnejšie vysvetlili.

21. V druhej fáze konania, t. j. po vydaní nálezu ústavného súdu zo 7. septembra 2023, sťažovateľka opakovane (dovolanie a ústavnú sťažnosť nevynímajúc) prezentuje námietky vychádzajúce z pôvodne vysloveného právneho názoru všeobecných súdov o spätných účinkoch zrušenia uznesenia zastupiteľstva o voľbe kontrolóra (najmä v bode 13 tohto uznesenia, pozn.), ktoré však v konaní pred ústavným súdom vedenom pod sp. zn. III. ÚS 315/2023 neobstáli. Súčasne tento senát ústavného súdu považuje za potrebné s dôrazom konštatovať, že nemá žiadne skutkové ani právne dôvody na odklon od záverov vyslovených v posudzovanom náleze III. senátu ústavného súdu, na ktoré dôkladne a najmä funkčne nadviazal aj najvyšší súd v napadnutom rozsudku.

22. Po podrobnom prieskume odôvodnenia napadnutého rozsudku ústavný súd konštatuje, že právne závery najvyššieho súdu odmietajúce argumenty sťažovateľky [týkajúce sa najmä otázky (ne)platnosti kúpnej zmluvy, resp. zániku pracovného pomeru uplynutím času podľa § 71 Zákonníka práce] ich jasne, zrozumiteľne a dostatočne konkrétne spochybňujú, resp. správne vysvetľujú, z akého dôvodu uvedené argumenty nie sú relevantné v okolnostiach tohto prípadu. Detailná a racionálna argumentácia obsiahnutá v odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, rešpektujúca zmysel a obsah nálezu ústavného súdu zo 7. septembra 2023, preto vylučuje opodstatnenosť sťažostnej námietky o arbitrárnosti, resp. o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku.

23. Ústavný súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozsiahle odôvodnenie samotného merita veci vo vzťahu k jazykovo-teleologickému výkladu kogentných ustanovení § 18 ods. 8 a 11 zákona o obecnom zriadení (body 29 až 52 napadnutého rozsudku), ktorým najvyšší súd odmietol sťažovateľkou preferované dotváranie práva smerujúce (aj) podľa názoru ústavného súdu k ústavne neprípustnému posunu hraníc interpretácie, očividne priamo proti textu zákona. Pre tento prípad jednoznačne platí, že správna odpoveď sa nachádza priamo v texte posudzovaného právneho predpisu, ktorý neviaže zánik pracovného pomeru kontrolóra na udalosti v zákone explicitne neuvádzané, akým je aj zrušenie uznesenia o voľbe kontrolóra správnym súdom. Z uvedeného vyplýva, že ani v ústavnej sťažnosti neuviedla sťažovateľka žiadne také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok spochybnenie východiskového právneho posúdenia o nutnosti rozlíšenia medzi zánikom funkcie podľa zákona o obecnom zriadení a skončením pracovného pomeru podľa Zákonníka práce. Ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd tentokrát správnym spôsobom rozlíšil hlavnú argumentačnú líniu v dovolaní a venoval jej náležitú pozornosť. Z ústavnoprávneho hľadiska obстоjí vyriešenie nastolenej dovolacej otázky (bod 52), keďže meritum veci najvyšší súd racionálne právne posúdil a aj dostatočne odôvodnil. Ústavný súd preto považuje metodologický postup najvyššieho súdu spočívajúci v postupe „vyčistení“ od nepodstatných vecí pre súdnu vec kryštalizujúci samotné jadro podstatného právneho problému za správny a logický.

24. Z ústavnoprávneho hľadiska nemožno mať žiadne výhrady ani k záveru najvyššieho súdu, ktorý logickým postupom odmietol dovoláciu námietku o zániku pracovného pomeru uplynutím doby podľa § 71 Zákonníka práce s adekvátnym vysvetlením v bode 16.8 (kontextuálne

aj v bode 55). Urobil tak vo vzájomnej procesnej previazanosti s nevyhodnotením dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP za prípustný, keď konštatoval, že nejde o právnu otázku, na ktorej by napadnuté rozhodnutie spočívalo (body 53 a 55).

25. Z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (body 17.4 – 17.6) je tiež zrejmé, že autenticky preskúmal myšlienkové úvahy odvolacieho súdu smerujúce k podstatnému právnemu záveru (por. bod 23 tohto uznesenia, pozn.), ktoré aj podľa názoru ústavného súdu vylučujú, žeby sa odvolací súd dopustil svojvôli pri výklade obsahu viazanosti právnym názorom dovolacieho súdu. Treba zdôrazniť, že v právnom posúdení „nových“ rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu (napadnutých touto ústavnou sťažnosťou) nevyhnutne nachádza svoju reflexiu vertikálny precedens a kasačná záväznosť nálezů ústavného súdu zo 7. septembra 2023, ktorá nedovoľuje súdom nižšej inštancie zohľadniť žiaden argument, ktorý by mohli použiť, aby sa od rešpektovania nálezů ústavného súdu mohli odchýliť.

26. Ďalej sťažovateľka namietala nesprávnu interpretáciu listu sťažovateľky z 8. júna 2016, ktorú najvyšší súd vyhodnotil ako skutkovú otázku. Ústavnému súdu je zrejmé, že sťažovateľka cieľila svoju dovoláciu argumentáciu k neexistencii jej vôle skončiť pracovný pomer, o ktorom bola presvedčená, že už zanikol skôr okamihom právoplatnosti rozhodnutia o zrušení uznesenia zastupiteľstva o voľbe. Posudzovanie vôle ako vnútorného postoja osoby, ktorý sa navonok môže prejavovať v komunikácii s druhým subjektom právneho vzťahu, je však otázkou skutkovou. Preto záver najvyššieho súdu, že hodnotenie vôle a dobrej viery patrí k skutkovým otázkam, nemožno považovať za arbitrárny a ani zjavne neodôvodnený. K povahe tejto námietky treba ešte dodať, že ide o argument vychádzajúci zo skoršieho právneho záveru o spätných účinkoch zrušenia uznesenia o voľbe, ktoré bolo nálezom ústavného súdu zo 7. septembra 2023 prekonané. Aj z tohto dôvodu možno danú námietku vyhodnotiť ako bezpredmetnú.

27. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd uzatvára, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu (nadväzujúci na rozsudok krajského súdu) v kontexte uplatnenej sťažnostnej argumentácie nevykazuje z ústavného hľadiska také relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve naopak, ústavný súd považuje napadnutý rozsudok za logický a zrozumiteľne odôvodnený, preto ústavnú sťažnosť v danej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

28. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd nezaoberal návrhom na odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí, keďže zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu vyplýva (§ 313 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že primárnym predpokladom na pozitívne rozhodnutie o takomto návrhu je prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu